

Zákon č. 109/1934 Sb., dávaje ve čl. I. nové znění § 1 zák. č. 95/1933 Sb. stanoví v odstavci 2 výslovně, že opatření podle odstavce 1 lze učiniti i tehdy, když by jinak bylo třeba zákona, nelze však jimi měniti zákonnou úpravu měny a ukládati nebo zvyšovati daně. Tímto širokým zmocněním bylo tedy beze sporu vládě dáno zmocnění upravovati pouhým vládním nařízením podle čl. I. zák. č. 109/1934 Sb. vydaným i takové poměry, pro jejichž úpravu předpisuje ústavní listina výslovně formu zákona. Zkoumati, zda toto zmocnění je v souhlasu s ústavní listinou, nejvyššímu správnímu soudu nepřisluší, neboť rozhodování o tom, zda určitý zákon nebo některé jeho ustanovení neodporuje ústavní listině, spadá podle čl. II. ústavní listiny do kompetence ústavního soudu zřízeného zákonem ze dne 9. března 1920, č. 162 Sb.

Nejvyšší správní soud jest pak podle § 8 zák. o nejv. správ. soudě č. 164/1937 Sb. v právu zkoumati platnost zákonů a nařízení postaven na roveň řádným soudům, je tudíž podle § 102 úst. list. oprávněn, řeše určitou právní věc, zkoumati při zákoně toliko, zda byl řádně vyhlášen. Že by pak zmocňovací zákon č. 109/1934 Sb. nebyl řádně vyhlášen, soud neshledal.

Ale pak musí nejvyšší správní soud vycházeti se stanoviska, že zákonem č. 109/1934 Sb. bylo vládě dáno zmocnění upravovati pouhým vládním nařízením i takové poměry, pro jejichž úpravu ústavní listina předpisuje výslovně formu zákona. V rámci tohoto zmocnění mohla pak vláda upravit pouhým vládním nařízením i snížení činovného soudce, i když ústavní listina, jednajíc v hlavě čtvrté o moci soudcovské, stanoví v § 97, odst. 2, že »služební poměry soudců upraví zvláštní zákon«.

Že pak předpisy o snížení činovného zaměstnanců spadají do rámce zmocnění daného vládě ustanovením odstavce 1, čl. I. zák. č. 109/1934 Sb., jímž byla vláda zmocněna mimo jiné činiti opatření pro rovnováhu nebo úspornost v hospodářství státu, jest nepochybno.

Nutno proto otázku snížení činovného od 1. dubna 1935 i pro soudce posuzovati podle ustanovení § 8 vl. nař. č. 252/1933 Sb. ve znění vl. nař. č. 275/1934 Sb.

Nález ze dne 7. září 1938, č. 5967/35-4.

Ve výrazu »v téže místnosti« v § 18, odst. 6 a 7 živn. ř. má zákon na mysli souhrn všech místností, pro něž koncese hostinská a výčepnická byla udělena a v nichž se v mezích udělené koncese vykonává některé oprávnění vypočtené v § 16, písm. a)—g) ž. ř.

Podle § 18, odst. 6 a 7 živn. řádu přísluší živnostenskému společenstvu právo odvolati se k vyššímu úřadu z rozhodnutí, kterým byla udělena koncese hostinská a výčepnická, ač nejde-li o další propůjčení koncese, která dosud v téže místnosti byla provozována. Především půjde o výklad obratu »v téže místnosti«, ježto na něm závisí zodpovědění otázky, u které místnosti musí

býti dána totožnost při dalším propůjčení koncese, aby po zákonu bylo odvolací právo společenstva vyloučeno.

Z textace shora citovaného zák. ustanovení se podává, že zákon má na mysli místnost, kde se dosud hostinská koncese provozovala, resp. kde se má dále propůjčená koncese provozovati. Rozumí-li se však provozováním koncese realizace oprávnění z koncese koncesionáři plynoucích, jest místností, v níž se hostinská koncese provozuje, každá místnost, ve které se vykonává některé koncesní oprávnění. Živnostenský řád v § 16 pod lit. a—g) taxativně vypočítává práva, která v sobě zavírá koncese hostinská a výčepnická a dále pak stanoví, že tato práva mohou býti propůjčena buď každé zvlášť o sobě anebo několik jich anebo všechny dohromady, ale po každé jest je v koncesi výslovně uvést. Z toho plyne, že místností, v níž je hostinská a výčepnická koncese provozována, nutno rozuměti každou — a le jen tu — místnost, pro kterou byla koncese udělena, a v níž se vykonává — v mezích udělené koncese — některé oprávnění vypočtené v § 16, lit. a—g) živ. řádu, totiž místnost, v níž se přechovávají cizinci [písm. a)], podávají pokrmý [písm. b)], čepuje pivo, víno [písm. c), d), e)], prodávají pálené nápoje lihové [písm. d)], podává káva, čaj atd. [písm. f)], v níž se hrají dovolené hry [písm. g)]. Podle toho při řešení otázky, zda jde o další propůjčení koncese »v téže místnosti«, bude nutno zjišťovati, zda místnost, v níž byla na základě koncese provozována hostinská a výčepnická živnost, t. j. vykonáváno — v mezích koncese — některé oprávnění plynoucí koncesionáři z § 16, lit. a—g) živ. řádu, je totožna s místností, ve které bude koncesionář oprávněn vykonávati některé oprávnění z dále propůjčené koncese. Je samozřejmé, že byla-li koncese provozována nikoliv v jediné, nýbrž ve více místnostech, a má-li dále propůjčená koncese býti provozována rovněž ve více místnostech, bude třeba přihlížeti k identitě všech těchto místností v jich souhrnu. Užil-li zákonodárce v § 18 živn. řádu výrazu »v téže místnosti« (in demselben Lokal) v čísle jednotném, učinil tak zřejmě proto, aby pregnančně vyjádřil, že záleží na totožnosti každé jednotlivé místnosti, v níž se živnost provozovala, pokud se týče, má býti provozována.

Nález ze dne 13. září 1938, č. 6243/35-7.

1. *Condictio indebiti* podle obdoby § 1431 ob. z. obč. má místo i v právu veřejném.

2. Plátce, který omylem platil indebite nápojovou dávku vybranou obcí bez povolení, zásadně nemůže žádati její vrácení, jestliže ji přesunul na konsumenty.

3. Správní úřad, rozhoduje o nároku na vrácení obecní dávky indebite placené, jest oprávněn a povinen rozhodnouti nejen o zásadní povinnosti obce dávku vrátiti, nýbrž i o tom, jakou částkou a v jaké lhůtě ji obec má vrátiti.

Na sporu byla otázka povinnosti obce vrátiti vybranou dávku